

L'estudi dona un aspecte desacurat de l'artista, però en realitat Perejaume és un autor molt acurat i precis en la seva creació. El paisatge més immediat del treball quotidià està en ple procés de transformació, perquè aquests dies Perejaume està d'obres a casa. Passa l'estudi a un pis inferior, per evitar la calor del sol que peta al terrat de l'edifici. / SAÚL GORDILLO

nostre patrimoni. Això encara és més urgent en un país com aquest, a qui li ha costat enormement de veure's, de llegir-se.»

—Abans parlàvem de les noves tecnologies. Vostè és un artista pluridisciplinari.

—«Sí, però no sé si això és ja gaire significatiu. La majoria dels artistes joves d'ara no s'adscriuen a cap disciplina concreta. Sembla com si cap disciplina no ens fos ja del tot satisfactòria i les haguéssim de menester totes, de combinar-les totes entre elles. Aquesta manera de fer fa que els treballs siguin cada cop més col·lectius en la mesura que, segons amb quins materials, amb quines tècniques, has de menester col·laboradors que t'ajudin i t'assessorin. Tinc la impressió que els treballs ho seran cada cop més, de col·lectius. Això t'ho diu, de tota manera, algú que és solitari de mena a l'hora de

concebre les seves obres.»

—Es connecta a Internet?

—«Jo faig anar l'ordinador com a màquina d'escriure.»

—Mira la televisió?

—«Les notícies i alguna pel·lícula, però quan sóc al Montnegre no hi tinc res. És una casa desdoblada de tot: ni llum, ni telèfon, ni aigua de la canonada... És un plaer estar desconnectat.»

—Per què hi puja?

—«És un lloc que em permet aïllar-me. Quan hi faig estades molt llargues, haig d'anar amb compte de no deixar-me enganyar. A casa estant, els turons tapen els disbarats, que sempre solen ser a les fondalades. Allò que es veu, doncs, és un país extraordinàriament conformat, però és que si no t'enganyes una mica costa molt de treballar.»

—I Sant Pol?

—«Sant Pol ha canviat molt.

Em sap molt greu aquest poble, perquè ha fet els disbarats més tard del compte.»

—I això té més delictiu.

—«Jo crec que sí. I abans pensava: 'Mira Calella, va esbotzar-se en quatre dies. En canvi, Sant Pol, potser perquè és un poble més conservador, ha sabut mantenir un cert ordre, fins i tot una certa qualitat en les edificacions.' Però, punyeta, quan ho fa més tard i, a més, ho fa valent-se que Sant Pol és dels pocs pobles que resten encara ordenats, és el darrer del Maresme que... I fan mal de veure imatges d'aquests pobles als anys vint. Esdevenen als nostres ulls unes imatges extraordinàriament elegíques. Eren uns espais molt ordenats, s'havien ordenat d'una manera molt sàvia, amb anys i anys, i ara els hem desordenat en deu dies.»

—Vostè és dels que pensen

que estem sobrealimentats?

—«Sí, és el debat sobre la pobresa i la riquesa. Segons com, som un país massa ric, i com que estem sobrealimentats en molts aspectes ens passem molta estona digerint. La imatge del caganer és proverbial. En tota cultura hi ha una tradició franciscana que tant de bo revifés una mica.»

—La pobresa ajuda a la creativitat de l'artista?

—«Això és difícil de dir, perquè és un argument que s'ha fet servir d'una manera molt astuta. Aquells burgesots de l'època de Nonell deien: 'Et pago quatre duros perquè si et dono més diners no podràs res de bo.' Vist així, és un argument mesquí, perquè la gent té dret a viure bé. Però parlant d'una manera global, quan una societat està atapeïda de productes, aquests productes embussen el pensament.»

«TRET DE LES DONACIONS DE PICASSO, MIRÓ I TÀPIES, EL NOSTRE PATRIMONI NO HA CRESCUT EN ELS DARRERS SETANTA ANYS. AIXÒ ÉS URGENT EN UN PAÍS COM CATALUNYA»